

“Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΩΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΚΑΙ ΩΣ ΑΞΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ.”

Γκανάκος Νικόλαος, Προϊστάμενος Γραφείου Α/θμιας Εκπ/σης, πρόεδρος παραρτήματος ΠΕΕΚΠΕ Δ. Θεσσαλίας

Λέξεις κλειδιά.

- Η Προστασία Του Περιβάλλοντος.
- Η έννοια των Δικαιωμάτων (το Δικαίωμα της Βιοσυντήρησης και της Πνευματικής Ανάπτυξης, τα Σύγχρονα Δικαιώματα).
- Η έννοια των Αξιών.
- Η έννοια της Ανάπτυξης.

Θεματική ενότητα.

Το παραπάνω Θέμα είχε αποτελέσει βασική εισήγηση Ημερίδας σε περιβαλλοντική δραστηριότητα που έγινε με πρωτοβουλία του Συνδέσμου εκδρομών και ορειβατικών εξορμήσεων “Υπαιθρίου Ζωής” Λάρισας, της Αντιδημαρχίας Πολιτισμού Δήμου Λαρισαίων και του Παραρτήματος της Κεντρικής και Δυτικής Θεσσαλίας της Π.Ε.ΕΚ.Π.Ε. στο Χατζηγιάννειο Πνευματικό Κέντρο Δήμου Λαρισαίων, τη 19 Απριλίου 2004 και ώρα 20:30.

Περίληψη.

Η Προστασία του Περιβάλλοντος προκύπτει από την εναγώνια στάση — Θέση του ανθρώπου να περισώσει ότι είναι φυσικό, αναγκαίο και απαραίτητο στον άνθρωπο για την επιβίωσή του και τη διαβίωσή του. Τούτο επιχειρείται να διασφαλιστεί με δικαιοκούς κανόνες υπεροχής έναντι των άλλων δικαίων — δικαιωμάτων με γραπτό και αυστηρό τρόπο. ‘Η στους καταστατικούς χάρτες των κρατών της γης ή στις κοινωνίες των ως αξία αναλλοίωτος και σταθερή. Οι χώρες του αναπτυσσόμενου βορρά που κατόρθωσαν να

πετύχουν υψηλούς δείκτες οικονομικής ανάπτυξης διαμορφώνουν ισχυρότερες ασφαλιστικές δικλίδες προστασίας και σεβασμού της φύσης, συνετότερη χρήση των πηγών ενέργειας και αναπληρότητα των πολιτιστικών στοιχείων, από ότι οι υπό ανάπτυξη χώρες του νότου. Οι δεύτεροι δεν έχουν ισχυρά οικονομικά και θεσμικά κίνητρα να το κατορθώσουν. Εμείς διαθέτουμε ικανό νομοθετικό “οπλοστάσιο” αλλά υπολείπεται η πιστή εφαρμογή και η τήρησή του. Αναγκαία η ενημέρωση και η πληροφόρηση στο συνέδριο ως δικαίωμα που πηγάζει από τη διεθνή, περιφερειακή και εθνική νομολογία.

Σκοπός εργασίας.

Η παρούσα εργασία αποτελεί ένα μέρος από την ανέκδοτη συγγραφή μου που φέρνει τον τίτλο: “Το λυκαυγές δεν είναι πλέον ερυθρόν”. Είναι θεωρητική προσέγγιση των θεμάτων προστασίας περιβάλλοντος τόσο αναγκαία όσο και χρηστική για τον εμπλουτισμό του λεξιλογίου των εννοιών κάθε ατόμου και προσώπου που Θα χειριστεί ή Θα στοχαστεί δράσεις προς ενημέρωση και πληροφόρηση ομάδων για περιβαλλοντική ευαισθητοποίηση (Μαθητές, φοιτητές, εκπαιδευτικοί, ευαισθητοποιημένοι πολίτες σε Θέματα περιβάλλοντος και οικολογίας ως και ελεύθεροι αναγνώστες, υπολογίζεται το αναγνωστικό κοινό της παραπάνω συγγραφής σε περίπτωση έκδοσής της).

Για το συγκεκριμένο συνέδριο μπορεί να αποτελέσει την απαρχή των εισηγήσεων ως θεματολόγιο — εννοιολόγιο γενικού αλλά βασικού περιεχομένου.

Μέθοδοι και Μέσα Εργασίας.

Κύρια Θεωρητικό υπόβαθρο. Ένας εισηγητής δύσκολα χειρίζεται Θέματα εννοιολογικά ή φιλοσοφικά εάν δεν είναι κάτοχος πολιτικών ή νομικών εννοιών. Και τούτο προκύπτει ή από τις ανάλογες σπουδές του ή από την ανάλογη χρήση και εμπειρία του συγγραφέα, ως και την προσωπικότητά του. Η παρουσία της εργασίας στο Συνέδριο θα γίνει με ροιτί

Τα Αποτελέσματα.

Δεν υπάρχουν σταθμισμένα ή καταγραμμένα αποτελέσματα ούτε και συμπεράσματα λόγω του ότι το Θέμα είναι θεωρητικό. Στην περιβαλλοντική ημερίδα που εκφωνήθηκε και παρουσιάστηκε η εισήγηση, πλήθος κόσμου είχε κατακλύσει το ακροατήριο με παρουσία των Νομαρχιακών και Δημοτικών Αρχών Αυτοδιοίκησης Λάρισας λόγω του μεγάλου ενδιαφέροντος των εισηγήσεων.

Συζήτηση.

Δύνανται τα Θέματα και οι έννοιες που αναλύει η παρακάτω εργασία να αποτελέσουν αντικείμενο σοβαρής συζήτησης και μάλιστα με προεκτάσεις. Για παράδειγμα, στη διεθνή, περιφερειακή ή εθνική νομολογία Θέμα συζήτησης μπορεί να αποτελέσει αν θα πρέπει η εφαρμογή της να είναι υποχρεωτικού ή προαιρετικού χαρακτήρα, καθώς και άλλα, όπως η συζήτηση για τα αποτελέσματα που παράγει το άρθρο 24 του Συντάγματος του 2001.

Βιβλιογραφία.

1. 'Ορθοδοξία & Φυσικό Περιβάλλον' Ή.Β. Οικονόμου, εκδ. Αποστ. Διακονίας, Αθήνα 1992
 2. 'Ιδεολογικά Ρεύματα & Οικολογική Κρίσις' , Μ.Α. Φαράντου, περ. "Θεολογία" , τόμ. 62, τεύχ. Β', Αθήνα 1991.
 3. 'Ανθρωπος & Φυσικό Περιβάλλον' Ευθ. Κ. Στύλιου, εκδ. Αποστ. Διακονίας, Αθήνα 1987.
 4. "Η Διεθνής Προστασία του Περιβάλλοντος" , Γρ. Ι. Τσάλτας, μέρ. Α', παν. εκδ. Αθήν. 1987.
 5. '1-1 Διεθνής Προστασία του Περιβάλλοντος' , Γ. Δ. Σαμιώτης-Γρ. Ι. Τσάλτας, εκδόσεις Παπαζήση, Αθήνα 1990.
 6. "Η Συνδιάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για το Περιβάλλον & την Ανάπτυξη" , Π. Η. Γρηγορίου-Γ. Δ. Σαμιώτης-Γρ. Ι. Τσάλτας, εκδόσεις Παπαζήση, Αθήνα 1993
 7. 'Φιλοσοφία των Δικαιωμάτων' , Δ. Α. Κυριαζής Γουβέλης, εκδ. Γ. Μορφ. Ομ. Προυσού, Αθήνα 1986.
 8. 'Σύγχρονα Κοινωνικο-Πολιτικά Κινήματα' , Π. Καλογεράτου, ση μ. Δ 'έτ. Αθ. 1985-1986.
 9. "Η Περιβαλλοντική Πολιτική στην Ελλάδα", Ο. Ο. Σ. Α., Πάτρα 1983.
 10. 'Συνταγματικό Δίκαιο 2' , Δ. Θ. Τσάτσος, εκδ. Α. Ν. Σάκκουλα, Γ. έκδ., Αθήνα 1982.
 11. "Το Σύνταγμα της Ελλάδος, 2001", εκδ. το Ποντίκι, Αθήνα 2001.
 12. 'Ελληνική & Κοινοτική Νομοθεσία Προστασίας Περιβάλλοντος' , Α. Κάλλια Αντωνίου-Ν. Παλαιολόγου-Σ. Πόρτολου-Μιχαήλ, εκδ. Α. Ν. Σάκκουλα, Αθήνα-Κομοτ. 1989.
 13. "Εισαγωγή στη Διεθνή Οργάνωση" , Θ. Α. Χριστοδουλίδη, εκδ. Α. Ν. Σάκκουλα, Αθ. 1984
 14. 'Ρύπανση Περιβάλλοντος' , Γ. Βαλκανά, εκδ. Παπαζήση , Αθήνα 1992.
 15. "Η Θερμική Ρύπανση του Περιβάλλοντος & τα όρια της Οικονομικής Ανάπτυξης" , Ι. Θ. Καλοπίσης, εκδ. Παπαζήση, Αθήνα 1991.
 16. "Ανθρωπος & Περιβάλλον", ΡΗΙΪΡ § Ρ Ηο1
- Ανοιχτό Παν/μιο, εκδ. Π. Κουτσουμπός Α. Ε., Αθήνα 1987.

17. "Η Παρακμή ως Πρόκληση", Χρ. Γιανναράς, χρονογραφία 1998, εκδ. Νέα Σύνορα, Λιβάνη, Αθήνα 1999.

18. "Η Τελική Πράξη του Ελσίνκι", Αλ. Β. Ν. Παπακώστα, εκδ. Σουπερφώτο, Αθήνα 1980.

19. 'Πανθεσσαλική Εφημερίδα "Ελευθερία"

20. 'Εφημερίδα Λάρισας "Ημερήσιος Κήρυκας"', :1@οί

1.1. Το Κείμενο των Τριών σελίδων.

A. Η προστασία του Περιβάλλοντος

Οι όποιες προσπάθειες για την προστασία του περιβάλλοντος περνούν μέσα από τη διερεύνηση δύο σημαντικών παραμέτρων.

Πρώτον, από την αλληλεπίδραση τριών απλών λέξεων, όπως άνθρωπος — ανάπτυξη — περιβάλλον (1όσελ.1

Δεύτερον, από την προσπάθεια κατοχύρωσης δικαιοκτών κανόνων ελέγχου των περιβαλλοντικών δραστηριοτήτων.

Η σχέση ανθρώπου και φύσης χαρακτηρίζεται ως διαμάχη για επικυριαρχία του πρώτου επί της δεύτερης. (1,σελ.67), (3,σελ.12)

Ήταν μια άμεση ανάγκη για την ανθρώπινη επιβίωση και διαβίωση που — στην ιστορία — στα χρόνια που Πέρασαν εξελίχθηκε και εξελίσσεται σε συστηματική σύληση του περιβάλλοντος (της φύσης και ότι είναι φυσικό).

Αυτό αποτέλεσε μια οικονομική διεργασία (που πήρε μια φιλοσοφική θεώρηση με γενικότερη κοινωνική ηθική, ώστε να καταλήξει σε πολιτική ιδεολογία, με διαστάσεις νεο-αποικιοκρατικής επικυριαρχίας του ανθρώπου, μέσα στο φυσικό του χώρο (στο χώρο που ζούσε και που δρούσε).

Συμπερασματικά, μπορούμε να πούμε ότι: μια άμεση επανεξέταση της θέσης του ανθρώπου στα πλαίσια του ευρύτερου γήινου περιβάλλοντος χώρου δε βλάπτει αλλά ωφελεί για πολλούς, τόσους λόγους, ο δε αναπροσδιορισμός της έννοιας της ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ και των αναπτυξιακών δεδομένων, στα πλαίσια των σύμμετρων, έλλογων και αειφόρων παραμέτρων, χωρίς να αποτελεί τούτο ουτοπιστική δημιουργία, είναι αναγκαίο (4,σελ.1 (5,σελ.22)

Όμως το περιβαλλοντικό πρόβλημα — της περιβαλλοντικής υποβάθμισης- εξακολουθεί να παραμένει (14,

Και παραμένει — στην καρδιά μου, στην ψυχή μου — όπως για παράδειγμα τότε που έβλεπα σε τηλεόραση, πάλι, με τη θλιβερή εκείνη εικόνα του τότε υπουργού άμυνας I M N του 1968 επί προεδρίας Ιου και περιόδου πολέμου στο Βιετνάμ, με τα ίδια γυαλιά, που κατέληξε να παραιτηθεί, για να αποτελέσει αργότερα τον πρόεδρο της Διεθνούς Τράπεζας Ανασυγκρότησης & Ανάπτυξης και που κατόπιν να καταλήξει σε κύριος εισηγητής στη Διάσκεψη της Στοκχόλμης για το Ανθρώπινο Περιβάλλον (8 Ιουνίου 1972) όπου παρουσίασε ότι: η ριζοσπαστική θεώρηση της ανάπτυξης ως έρευνα είναι — στοιχειοθετείται — με αφελή και ατελή μαθηματικά μοντέλα και υποθέσεις αμφίβολης αξίας. (5, &.21).

Σήμερα, ένας άλλος υπουργός Άμυνας, με γυαλιά και τούτος, κατακαίει τη γη των Βεδουϊνων και των καραβανιών της Βαγδάτης και της γης της Ανατολής και κάθε ίχνους της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, όπου γενιές γενεών επένδυσαν σ' αυτό το θεόσταλτο δώρο της φύσης και του ανθρώπου. (19), (20)

Αλλά ποιος να ακούσει;

Στον πόλεμο του Κόλπου του 1991 υπήρξε μια "αστραπούλα" ελπίδας, ανθρωπισμού και ευαισθησίας προστασίας της φύσης και του περιβάλλοντα. Ήταν η εικόνα του

πλακτωμένου κορμοράνου, που σι οθόνες των τηλεοράσεων και ο τύπος είχε αναδείξει σε κυρίαρχο ή φευγαλέο Θέμα, και εμπρός μας - στο μέλλον - διαφαίνονταν η μεγάλη

Προοπτική της Διεθνούς Διάσκεψης του Περιβάλλοντος του 1992, στο Ρίο Ντε Τζανέϊρο.(ό,σε

Σήμερα ποια πηγούλα φωτός Θα αναδειχθεί;

Ποια σπίθα ανθρωπιάς, αξιοπρέπειας έλλογων όντων στο πνεύμα του Θείου, των ιδεών και της λογικής Θα φεγγοβολήσει;

Σήμερα στα πλαίσια μιας εκλογικευμένης — ελεγχόμενης — ισόρροπης ανάπτυξης ανάμεσα στους “ανεπτυγμένους του Βορρά” και τους “αναπτυσσόμενους του Νότου” ποιος Θα αποτολμήσει να εκφράσει λόγο για περιβαλλοντική αναγκαιότητα ή και υποβάθμιση του περιβάλλοντος, όταν ο κόσμος κατακαίγεται, όταν ο πόλεμος ισοπεδώνει ότι Θεάρεστον, αξιοπρεπές, ιδεατόν, υγιές και αρμονικό στοιχείο είχαμε δομήσει ως περιπλανόμενοι στοχαστές, έστω ως οδοιπόροι φιλοσοφούντες ή ως ταξιδευτές μεταρρυθμιστές επαναστάτες;

Πώς Θα συμβιβαστούμε στις έννοιες της απανθρωπιάς(17,σελ.256) και του κατατρεγμού των λαών, των κοινωνιών των;

B. Η έννοια των Δικαιωμάτων.

Μετά απ’ όλα αυτά ερχόμαστε να αποδείξουμε ποια είναι η ισχύς των ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ και των ΑΞΙΩΝ του ανθρώπου και της πολιτιστικής κληρονομιάς της ανθρωπότητας.

Οι παγκόσμιοι πόλεμοι στην Ευρώπη αποτελούν και είναι μια καλή Αρχή για τη συζήτηση περιμάζωξης και διασφάλισης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Η Κοινωνία των Εθνών ως παγκόσμιο διεθνές όργανο πρόκλησης Δικαίου, δεν καταφέρνει να περισώσει στοιχεία ικανά για την Ανθρωπότητα.

Ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών (Ο.Η.Ε.) και μετά τη ρίψη της Ατομικής Βόμβας, έρχεται να περιμαζώνει πλείστα στοιχεία και να ορίσει — να τεκμηριώσει — έστω μέσα στη δεκαετία του ‘50 τα Ατομικά, τα Βασικά, τα Θεμελιώδη, τα Φυσικά Ανθρώπινα Δικαιώματα, όπως το Δικαίωμα της Βιοσυντηρήσεως και το Δικαίωμα της Πνευματικής Αναπτύξεως ως Θετικά Δικαιώματα και όχι το Δικαίωμα της Ελευθερίας ή της Ιδιοκτησίας όπως πράττει η επικρατούσα αντίληψη, ακόμη στη Δύση (7,σελ 139).

Σ’ αυτά τα δύο θεμελιώδη δικαιώματα αν δεν ικανοποιηθεί άμεσα η ανάγκη των, έχουμε την άμεση φθορά και την αφαίρεση της ύπαρξης του ανθρώπου.

Αυτά υπήρξαν και πριν την ύπαρξη της πολιτικής κοινωνίας και Θα υπάρχουν ΕΣΛΕΙ, εφ’ όσον η φύση του ανθρώπου παραμένει αναλλοίωτη(17,σύ.121). Αυτά τα δικαιώματα ορίζουν επιτακτικά και ανυπέρβλητα όρια στην άσκηση της πολιτικής εξουσίας σε κάθε πολιτεία. Όρια Θετικά και αρνητικά, αυτά τα οποία αποτελούν το ουσιαστικό γνώρισμα των Συνταγμάτων των Κρατών.

Όμως, και τα Αστικά Δικαιώματα και τα Πολιτικά Δικαιώματα Θεωρούνται ως αναγκαία και απαραίτητα για την ικανοποίηση των βασικών απαιτήσεων της φύσεως του ανθρώπου και αποσκοπούν στον τελικό σκοπό της κατασφάλισης των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ανθρώπου.

Με βάση την ιεράρχηση που δίνει ο Ο.Η.Ε. στα δικαιώματα, η πρώτη δεκαετία της ύπαρξής του, χαρακτηρίζεται και ως δεκαετία της Πρώτης Γενεάς των Βασικών και

Θεμελιωδών Δικαιωμάτων του Ανθρώπου(17,σύ91), που προανέφερα -και είναι η Δεκαετία του ‘50.

Σ’ όλα αυτά οφείλουμε μια διευκρίνιση ως προς την έννοια του Δικαιώματος και του Δικαίου και κατόπιν της Αξίας.

Το Δικαίωμα προϋπήρχε του δικαίου διότι Τούτο μπορεί να σχηματίσει σύστημα δικαίου

(10,σελ.47).

Αυτό έγινε Γραπτό Δίκαιο — θετικό — Σύνταγμα, Καταστατικός Χάρτης

Δικαιωμάτων Πολιτών, Πολιτείας και τελικώς άρθρο 24 Του Συντάγματος του 2001 ,του αναθεωρημένου — αλλά και φυσικό δικαίωμα — ύστερα από αίτημα, από αμφισβήτηση ή από αξίωση.

Γι' αυτό η Προστασία του Περιβάλλοντος (του φυσικού, του ανθρωπογενούς και του πολιτιστικού) αποτελεί υποχρέωση του Κράτους και Δικαίωμα του Καθενός(ιο,σύ..όή. Για τη διασφάλιση το κράτος έχει υποχρέωση να λαμβάνει ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα στο πλαίσιο της Αρχής της Αειφορίας(ιι,σελ.8ι) (μιας μοντέρνας έννοιας ακόμα για τους κώδικές μας και την ιεράρχιση των δικαιοκάνων και εννοιών).

Γ. Η έννοια των Αξιών.

Όμως η έννοια της ΑΞΙΑΣ και η σύνδεσή της με τα δικαιώματα, ως αντικειμενική τάξη (Θέση, σειρά) των αξιών δεν είναι πειστική, διότι περιέχει το υποκειμενικό και το αόριστο στοιχείο ορισμού της (οριοθέτησης ή προσδιορισμού).

Η Αξία και η Αξιοπρέπεια του ανθρώπου αποτελούν αναφορές σε δευτερογενείς εκδηλώσεις του ανθρώπου ως αφηρημένες και απροσδιόριστες, που ξεπερνούν ή και παραγνωρίζουν τις πρωταρχικές εκφάνσεις της φύσεως του ανθρώπου.

Η Αξία Θα μπορούσε να αποκτήσει υπόσταση αν συνδεόταν με κάτι άλλο, αν προέκυπτε από τη σύγκριση με άλλο αντικείμενο. Τότε μεταβάλλεται σε σχέση (που ετυμολογικά αξία σημαίνει “όσον άγει”, όσο ζυγίζει, ή έχει βάρος)(ι7,σελιό).

Τα δικαιώματα δεν προκύπτουν από αναφορές σε αξίες καθαυτές. Πραγματώνουν απαιτήσεις του ανθρώπου που προκύπτουν από τις ανάγκες του.

Υποστηρίχθηκε όμως — τελικώς — ότι το δίκαιο ενάγεται στην αξία πραγματοποιήσεως αξιών και αυτό είναι η ευρύτερη αντίληψη της ιδέας του δικαίου.

Αρα ότι ικανοποιεί μιαν ανάγκη έχει —τελικώς — κάποια ΑΞΙΑ(ι7,σελ.107).

Επειδή όμως δεν τελειώσαμε με τα δικαιώματα — Τώρα — Θα αναφερθούμε στη Δεύτερη Γενεά των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που είναι τα Συλλογικά Δικαιώματα ή τα Κοινωνικά(ιχ ή τα Πολιτικά ή τα Ουσιαστικά.

Αυτά διαμορφώθηκαν κάτω από την τάση των Λαών του Τρίτου Κόσμου για απο — αποικιοποίηση και για αυτοδιάθεση. Σημαδεύονται δε από την ανάγκη κατοχύρωσης των πολιτικο — οικονομικών συμφερόντων, των νέων ανεξάρτητων κρατών της δεκαετίας του ‘60.

Η Τρίτη Γενεά των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων(4,σφο) συμπίπτει με τη Δεκαετία του ‘70 και εντεύθεν, και με την πρόθεση του κόσμου και των κρατών για ΑΝΑΠΤΥΞΙ-Ψ.

‘Ετσι επινοούνται (προκύπτουν, χαρακτηρίζονται) Νέα Ανθρώπινα Δικαιώματα τα οποία και θεωρούνται Δικαιώματα Αλληλεγγύης(5,σελιό7), στα πλαίσια της παγκόσμιας κοινωνικής δικαιοσύνης, όπως:

- το δικαίωμα για την Ανάπτυξη,
- το δικαίωμα για την Ειρήνη,
- το Δικαίωμα για τη Συμμετοχή στην Κοινή Κληρονομιά της Ανθρωπότητας και
- το δικαίωμα για ένα Υγιές και Αρμονικό Περιβάλλον.

Αυτά τα δικαιώματα θεωρήθηκαν ως πραγματικές ελευθερίες του Ατόμου — του Ανθρώπου που Πρέπει να υλοποιήσουν τη συμφιλίωση τους με τις ουσιαστικές ελευθερίες(ι3,&.73) οι οποίες συνιστούν τα Ατομικά και Συλλογικά Ανθρώπινα Δικαιώματα και διαμορφώνουν τις κοινές Αξίες στην πολιτεία, στην κοινωνία και τη ζωή.

Παρ' όλες τις αδυναμίες εφαρμογής που ενυπάρχουν στο εσωτερικό εννοιολογικό υπόβαθρο τους, ΠΡΕΠΕΙ και ΟΦΕΙΛΟΥΜΕ να τα υπερασπιζόμαστε — να τα υπερασπιστούμε στη σημερινή διακρατική, διακοινοτική Διεθνή(13,σελ.74), Περιφερειακή(12,&.19) και Εθνική κοινότητα (13σελ95, κοινωνία και Πολιτεία , για χάρη της Προστασίας του Περιβάλλοντος που αποτελεί και το αναφαίρετο Δικαίωμα και την αναλλοίωτη και σταθερά Αξία της κοινωνίας μας, σήμερα!